

Essentials of New Birth

Основни Принципи
на

НОВО- РОЖДЕНИЕТО

Дейвид Бернард

ОСНОВНИ
ПРИНЦИПИ
НА
НОВО-
РОЖДЕНИЕТО

Дейвид Бернард

Printed by

ОСНОВНИ ПРИНЦИПИ
НА
НОВОРОЖДЕНИЕТО

"Покайте се, и всеки от вас нека са кръсти в името
Исус Христово за прощение на греховете ви; и ще
приемете тоя дар, Святия Дух" (Деяния 2:38)

ПРЕДГОВОР

Тази книжка бе написана по желание на Изпълнителния Борд на Обединената Петдесятна Църква - Интернешънъл, след серия от лекции изнесени през 1987 година в Хейзълуд, Мизури.

Впоследствие същата серия от проповеди бе изнесена на Общата Конференция в Луизиана през март 1987 година. Целта бе да се направи обобщение на библейското учение за Новозаветното спасение.

Книжката ОСНОВНИ ПРИНЦИПИ НА НОВОРОЖДЕНИЕТО в основата си съдържа тази основна цел, като същевременно прибавя допълнителна информация от библейски и исторически характер. Надяваме се тази книжка да изпълни двустранна роля:

(1) съкратена информация за лично изучаване и свидетелство относно темата на новородението и (2) цялостно въвеждане в опитността на апостолското спасение, за онези, които още не са имали опитността на новородението и не са го приели. Тази книжка е предназначена предимно за искрения изследовател на Писанията, който търси да познае покаянието, водното кръщение в името на Исуса Христа и кръщението със Святия Дух.

Библията е нашият единствен авторитет за наставление в спасението; няма никакъв стремеж да се облягаме на която и да е деноминация, верую или човешко водителство. Позицията и становището, което се приема тук е в пълно съгласие с Основните доктрини на Обединената Петдесятна Църква, така както е заявено в Декларацията на Вярата.

Главната и фундаментална доктрина на тази организация е Библейският стандарт на пълно спасение, което се състои в покаяние, кръщение във вода чрез пълно потапяне в името на Господа Исуса Христа за прощение на греховете и кръщението със Святия Дух с външния белег говорене на други езици, така както Духът дава способност.

Ще се стремим да спазваме единството на Духа докато всички достигнем до единство във вярата, като в същото време се обръщаме и наставяме всички братя да не допускат техните различни становища и възгледи да станат причина за разцепления и дисхармония в Тялото.

Изминали са близо четиридесет години откакто този пасаж е написан и желанието на църковните основатели да достигнат единство във вярата до голяма степен е изпълнено и достигнато. В резултат на водителството на Святия Дух има едно здраво консервативно верую, особено що се касае до основните

доктрини на спасението. Целта на тази книжка е да се помогне за съхранението и пропагандирането на скъпоценното апостолско послание.

В серията касети на тема "СЕМИНАР НА СВЯТОСТТА" се съдържа и посланието, което авторът на книжката проповядва. За едно детайлирано разглеждане на този предмет читателят може да се обърне към книгата НОВОРОЖДЕНИЕТО от Дейвид К. Бернард както и до книжката "Водителство за изучаване на Новородението" от Дейвид Бернард и Нил Стегал, която също така съдържа бележки, въпроси и отговори.

ВСЕОБЩАТА НУЖДА ОТ СПАСЕНИЕ

Библията емфатично заявява, че всички човешки същества са грешници (3 Царе 8:46; Притчи 20:9; Исаия 64:6). Цялото човечество се намира под грях и е виновно пред Бога (Римляни 3:9,19) "Няма праведен нито един" (Римляни 3:20). "Защото всички съгрешиха и не заслужава да се прославят от Бога." (Римляни 3:23)

Поради този факт, цялото човечество се намира под смъртната присъда за грях "Заплата на греха е смърт" (Римляни 6:23); "а грехът като се развие води до смърт" (Яков 1:15) Всеки един се нуждае от спасение от греха и наказанието - смърт за греха.

Общо погледнато спасението може да се отнася до всякакъв вид освобождение, запазване или отпускане. В контекста на Писанието спасението означава освобождение от всичката сила и последствия на греха в миналия, настоящия и бъдещ аспект.

СПАСЕНИЕТО Е ЕДИНСТВЕНО ПО БЛАГОДАТ ЧРЕЗ ВЯРА В ИСУСА

Човек не може да стори нищо, за да спаси себе си. Никакво количество добри дела и придържане към закона не може да го спаси: "Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да се не похвали никой." (Ефесяни 2:8-9) Спасението е свободен дар от Бога, който човек не може да заслужи и придобие по никакъв начин. Изкупителното дело на Исуса Христа - Неговата смърт, погребение и възкресение - правят този свободен дар на спасението достъпен за всеки един и единственият начин да се получи той е чрез вяра в Исуса Христа и в това, че Неговата жертва бе напълно достатъчна (Римляни 3:24-28; 4:22-25)

Няма спасение извън Господа Исуса Христа. Исус потвърди: "Аз съм пътят, истината и живота: никой не идва при Отца освен чрез мен" (Йоана 14:6) "По тая причина ви рекох, че ще умрете в греховете си; защото ако не повярвате, че съм ТОВА, КОЕТО КАЗВАМ, в греховете си ще умрете." (Йоана 8:24)

Божията святост изисква Той да се отдели от грешния човек. Крайното разлъчване от Бога, Който е източникът на живот, означава смърт - физическа, духовна и вечна - и така Божият свят закон изисква смъртта като наказание за грешния човек.

Бог избра да обвърже Себе си с принципа наказание - смърт за греха. Без проливането на кръв (даването на живот) не може да има изкупление или освобождение от това наказание нито пък възстановяване общението със святия Бог (виж Евреи 9:22) Смъртта на животните не е достатъчна да изкупи греха на човека (Евреи 10:4), защото човек е много по-голям от животните и той бе създаден по духовния образ и подобие на Бога (Битие 1:27) Нито пък може обикновен човек да бъде заместителна жертва за някой друг, защото всеки един човек заслужава вечна смърт заради своите собствени грехове.

За да достави подходящ заместител, Бог изяви Себе си в плът в образа на Исуса Христа (2 Коринтяни 5:19; Колоссяни 2:9; 1 Тимотей 2:5; 3:16). Христос е единственият безгрешен човек, който е живял някога на земята, и така Той бе Единственият, който не заслужаваше да умре и Който беше съвършеният заместител. Неговата смърт стана изкупителната стойност - средството, чрез което Бог можеше да прости греховете без да наруши принципите на Своята святост и справедливост (Римляни 3:23-26). Бог не извинява нашите грехове, но положи наказанието за тези грехове върху безгрешния човек Христос. Тази заместителна жертва става налична за нас тогава когато ние повярваме в Христа и приложим Неговото благовестие в нашия живот.. И така, заместителната, изкупителна смърт на Христа беше необходима заради (1) греховете на човека; (2) святостта на Бога; (3) Божият закон изисква смърт като наказание за греха и (4) Божият желание да достави път на спасение за грешния човек.

СПАСИТЕЛНА ВЯРА

Няма заслуги във вярата сама по себе си, защото иначе спасението чрез вяра би означавало просто човек да спаси сам себе си. Ефикасността на вярата напълно зависи от обекта на вярата. Вярата става средство за спасение само тогава когато повярваме в Бога и Неговото Слово, като положим вярата и упованието си в Исуса Христа и Неговото благовестие.

Да вярваме в Христа Исуса означава да вярваме в Неговото Слово, а истинското вярване в Неговото Слово изисква и включва покорство. Вярата е много повече от умствено съгласие, интелектуално приемане или устна изповед; тя включва доверие, упование, предаване, възприемане и приложение. Ние не можем да отделим спасителната вяра от покорството (Деяния 6:7; Римляни 1:5; 2:6-10; 10:16; 16:26; Евреи 11:6-8). Покорството спрямо Божието Слово е

абсолютно необходимо за спасението (Матей 7:21-27; Иоана 14:15,23; Римляни 6:17; 15:18; 2 Солунци 1:7-10; Евреи 5:9; 1 Петрово 4:17; 1 Иоана 2:3-5; 5:1-3). Вярата оживява само чрез даването на ответ съпроводен с деяние (Яков 2:14-26) Възможно е човек да притежава първоначална степен на вяра в Христа и пак да не бъде спасен ако от негова страна няма пълно приемане, всеотдаване или покорство. (Матей 7:21; Иоана 2:23-25; 12:42-43; Деяния 8:12-23; Яков 2:19)

Авраам беше спасен чрез вяра, но Бог почете неговата вяра понеже тя включваше покорство (Битие 15:6; 22:16; 26:5; Евреи 11:8) Чрез вяра Израилтяните приложиха кръвта на стълбовете на техните порти по домовете си, така щото ангелът на смъртта, който поразяваше Египетските първородни при вида на кръвта ги отминаваше и така те бяха освободени от Египетското иго (Евреи 11:28-29) Ако някой Израилтянин просто бе изповядал вярата си, но не бе белязал с кръвта на агнето врата на дома си, то ангелът на смъртта сигурно би посетил и неговия дом. Независимо от неговата умствена вяра или гласна изповед, за да бъде освободен, Израилтянинът трябваше да приложи кръвта на агнето върху вратата на дома си (Изход 12:13). За да можеше неговата вяра да бъде искрена и ефективна, той трябваше да се покори на Божията заповед.

Спасителната вяра е едно продължително общение и път на живот, не само едно интелектуално състояние в определен момент от времето (Римляни 1:16-17; 11:22; 1 Коринтяни 15:1-2; 1 Тимотей 4:16). Във вечния си смисъл спасението все още се отнася до бъдещето (Деяния 15:11; Римляни 8:24; 13:11; Евреи 9:28). За да наследим вечен живот ние трябва да живеем постоянно във и чрез вяра, което означава да ходим в поклство и да живеем живот на святост.

Чрез вяра ние се покаяваме за греха (Марка 1:15). Чрез вяра ние се покоряваме на заповедта да бъдем кръстени (Марка 16:16; Деяния 2:41; 18:8). Чрез вяра ние получаваме Святия Дух (Иоана 7:38-39; Деяния 11:15-17; Галатяни 3:14; Ефесяни 1:13). Ние вярваме в Господа Исуса Христа тогава когато се покорим на Деяния 2:38.

Покоряването на Деяния 2:38 не е спасение чрез дела. Покаянието, водното кръщение в името на Исуса и кръщението със Святия Дух не са делата на човека, с които той може да заслужи спасение, но дела на Бога, чрез които Той извършва спасението в нас. Ние или позволяваме на Бога да работи в нас (чрез вяра и

покорство) или пък му попречим Той да завърши делото си в нас (чрез неверие и непокорство). Той е Онзи, Който ни е призвал, Който ни посочва пътя, променя ума ни и насоката (чрез покаяние), измива греховете ни (във водното кръщение), изпълва ни със Святия Дух, дава ни сила да живеем свят живот и ни пази в Неговата благодат. Нашият стремеж да получим и придобием тези облаги не би ни ползувал нищо, защото всичко това идва и зависи от Божията благодат. Смъртта, погребението и възкресението на Христа ги изкупи за нас. Нашата вяра в Христа ги прилага в живота ни. Учението за благодатта и вярата не елиминира новородението, но по-скоро обяснява как ние можем да получим това новородение.

Изповядването на Исуса като Господ и вяра в Неговото възкресение води до спасение (Римляни 10:6-13). За да може тази вяра да бъде искрена и изповедта истинска, то ние наистина трябва да се покорим на Исуса Христа като на Господ (Второзаконие 30:10-14; Лука 6:46). Ние ефективно призоваваме Исуса, правим Го Господ в живота си и прилагаме Неговото възкресение в живота си чрез покаяние, водно кръщение в Неговото име и приемане на Святия Дух (Деяния 2:4,21; 22:16; 1 Коринтяни 12:3).

В обобщение можем да кажем, че вярата е средството, чрез което ние прилагаме Божията благодат в живота си. Вярата е средството, чрез което ние се предаваме на Бога, покоряваме се на Неговото Слово и Му позволяваме Той да изпълни Своето спасително дело в нас. Следователно спасителната вяра означава: (1) приемане благовестието Исус Христово като единствено средство за нашето спасение и (2) покоряване на благовестието (прилагане на това благовестие в нашия живот).

БЛАГОВЕСТИЕТО И НОВОРОЖДЕНИЕТО

Благовестието Исус Христово е "благата вест", че Исус умря, бе погребан и възкръсна отново за нашето спасение (1 Коринтяни 15:1-4). Ние даваме ответ на това благовестие или прилагаме благовестието в нашия живот чрез покаяние за греха (смърт към греха); водно кръщение чрез пълно потапяне в името на Исуса Христа (погребение с Христа); и приемането на Святия Дух (нов живот в Христа) (Деяния 2:1-4,38). По този начин ние идентифицираме себе си с Христовата смърт, погребение и възкресение (Римляни 6:1-7; 7:6; 8:2).

Исус казва: "Истина, истина ти казвам, Ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство" (Йоана 3:5). Когато ние повярваме в Господа Исуса Христа и се покорим на Деяния 2:38 ние получаваме опитността на раждане от вода и Дух. Ние се "новораждаме" (Йоана 3:3,8).

В действителност ние ставаме ново творение в Христа Исуса. При покаянието и водното кръщение ние погребваме нашия стар греховен начин на живот, споменът за миналите грехове и смъртното наказание за греха. Когато получим Святия Дух ние започваме да живеем нов, божествен живот чрез обитаващия в нас Свети Дух.

В деня на Петдесетница, рожденият ден на Ново заветната църква, апостол Петър проповядваше първата проповед на благовестието на тълпата, която се бе събрала и наблюдаваше тези ученици, които току-що бяха получили Святия Дух и говореха на чужди езици, хвалейки Бога. Апостол Петър проповядва за смъртта, погребението и възкресението на Господа и Спасителя Исус Христос. Убедени за своя грях чрез това просто, но силно послание, тълпата извика: "Какво да сторим, братие?" (Деяния 2:37) Те искаха да знаят как можеше да им бъде простено за това, че бяха убили Спасителя и как те можеха да Го приемат, накратко – как можеха да бъдат спасени.

Тези хора бяха религиозни Юдеи, които бяха дошли в Ерусалим да празнуват празника на Петдесетница. Те разбираха библейските концепции и терминология като тази на покаяние, прощение на греховете и Свети Дух. Много от тях познаваха Старо-заветните пророчества относно изливането на Святия Дух и бяха чули посланието на Йоан Кръстител за покаяние, водно кръщение за прощение на греховете и бъдещето кръщение със Святия Дух. Ето защо Петър можа да им даде прецизен, точен и недвусмислен отговор: "Покайте се и нека всеки един от вас се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете и ще приемете дара на Святия Дух." (Деяния 2:38) Този конкретен отговор на въпроса за Новозаветното обръщение или новорождение изразява в орехова черупка правилния ответ спрямо благовестието Исус Христово.

Същият отговор трябва да бъде даден и днес на всички онези, които се интересуват как могат да получат спасение. Само един друг пасаж споменава за същия въпрос зададен в Новозаветната църква: "Какво да сторя, за да се спася?" (Деяния 16:30) Този въпрос бе зададен от един езичник, тъмничния началник в езическия град Филипи, който бе смаян от невероятното земетресение и беше готов да се самоубие. С оглед спешността на ситуацията и тъй като тъмничния началник не притежаваше библейски познания, Павел и Сила дадоха бърз, кратък, простичък и все пак точен отговор. Те казаха на човека, че пътят на спасение е като се отвърне от идолите и положи вярата си в Исуса Христа: "Повярвай в Господа Исуса Христа и ще се спасиш!" (Деяния 16:31)

Когато тъмничиният началник изяви желание да предаде живота си на истинския Господ, тогава Павел и Сила му обясниха по-подробно Божието Слово. В резултат на това той незабавно се кръсти още същата вечер и получи опитност, която го накара да се зарадва (Деяния 16:32-34). Посланието на Петър в Деяния 2 и Павловото послание в Деяния 16 глава са в пълен унисон.

ПОКАЯНИЕ

Покаянието е отвърщане от греха и обръщане към Бога. (Деяния 26:18-20). То съдържа три необходими аспекта: интелектуална промяна (промяна на възгледите); емоционална промяна (промяна на чувствата) и волева промяна (волева промяна на целите). Покаянието включва:

- разпознаване на греха (Марка 2:17)
- изповед на греха пред Бога (Притчи 28:13; 1 Иоана 1:9)
- мъка или божествена тъга за греха (Псалм 51:17; 2 Коринтяни 7:10)
- решение да се изостави (напусне) греха (Притчи 28:13; Лука 3:7-8; Деяния 26:20)

Наред с покаянието идва и желанието да се направи обезщетение и компенсация за миналите грехове, доколкото това е възможно (Матей 5:23-24; Лука 19:8)

Покаянието представлява първият ответ на вяра и зов към Бога (Марка 1:15). То е абсолютно необходимо за спасението (Лука 13:3,5; Деяния 17:30; 2 Петрово 3:9) Без покаяние, кръщението не е ефективно и без покаяние човек не може да приеме Святия Дух (Деяния 2:38; 3:19)

В момента на покаянието човек дава възможност на Бог, Той да започне да работи в живота му. Той взема решение да се отвърне от греха и да се обърне към Бога, като позволява на Бога Той да стори това. Като част от отвърщането от греха, Бог дава на този човек способността и силата да скъса с греховните навици и желания. Като част от обръщането към Бога, покаянието подготвя пътя към Бога и дава възможност за установяване на лично взаимоотношение с Бога, квалифицира го за водното кръщение и кръщението със Святия Дух.

Вътрешното дело на спасението започва при покаянието, но покаянието само по себе си не е завършеното дело на спасение. Водното кръщение прави отвърщането от греха пълноценно като погребва стария човек. Покаянието и водното кръщение завършват делото на прощение на греховете (Дея.2:38)

Можем да кажем, че Бог изличава настоящите последствия на греха при покаянието, а миналия спомен за греха и бъдещите последствия на греха при водното кръщение. И двата елемента са абсолютно необходими. Така например ако някой човек разлее мастило на килима на някого, необходимо е да са приемат две стъпки за пълно възстановяване: изразът на съжаление и извинение пред собственика, както и отмахване, изчистване на петното.

Кръщението със Святия Дух прави обръщането към Бога пълно като придава на новоповярвалия човек ново естество и сила той да преодолява греха. Единствено Святия Дух дава сила над греха и сила да изпълни всичката правда (Деяния 1:8; Римляни 8:2-4). Обитаващият Свети Дух прави живота на Християнина ежедневна реалност (Римляни 8:10,13). Тъй като Святия Дух обитава постоянно в живота на вярващия, необходимо е той да живее покаян живот или живот на покаяние.

ВОДНОТО КРЪЩЕНИЕ

Водното кръщение е част от спасението (1 Петрово 3:21) То е израз на вяра в Бога и покорство спрямо Неговото Слово (Марка 16:16; Деяния 2:41) Библейският модел на кръщение е чрез пълно потапяне във вода и единствено този метод напомня на библейския символ на кръщението като погребение (Матей 3:16; Деяния 8:36-39; Римляни 6:4). Вяра в Христа и покаяние за греха са необходими, за да има водното кръщение валидност; ето защо кръщението на малки деца не е подходящо (Матей 3:8; Деяния 2:38; 8:37)

Водното кръщение представлява много повече от символична церемония и много повече от публична декларация за присъединяване към църквата. Етиопският скопец беше кръстен в пустинята и там нямаше никакви наблюдатели. Кръщението бе спешна необходимост и за тъмничния началник във Филипи и той бе кръстен по сред нощ, веднага щом като чу посланието на благовестието.

Библейското значение на водното кръщение е следното:

1. Бог прощава греховете при водното кръщение (Деяния 2:38; 22:16). Бог изличава спомена за тези грехове и премахва наказанието за греха. Той измива всичките грехове; Той ги погребва завинаги.

2. Кръщението представлява част от новороддението (Иоана 3:5; Тит 3:5)

3. Кръщението ни идентифицира с Христовото погребение (Римляни 6:4; Колосяни 2:12) То показва, че ние сме умрели за греха при покаянието и че сме погребали всичките

минали грехове както и господството на греха в живота ни и греховния стил на живот.

4. Водното кръщение представлява част от единното кръщение с вода и Дух, което ни поставя като членове в Христовото тяло. (Римляни 6:3-4; Галатяни 3:27; Ефесяни 4:5) Водното кръщение представлява лично идентифициране с Исуса и част от входа и приобщаването към Неговото семейство.

5. Водното кръщение представлява част от нашето духовно обрязване (Колосяни 2:11-13). Чрез новородението ние влизаме в Ново-заветни отношения с Бога.

Библията ни учи, че водното кръщение трябва да се извършва в името на Исуса Христа (Деяния 2:38). Това включва призоване на името на Исуса гласно (Деяния 22:16; Яков 2:7) и прекръстване на тези, които са били кръстени по друг начин (Деяния 19:1-5). Употребяване името на Исуса в кръщелната формула изразява вяра в:

- личността на Христа (това, което Той представлява)
- делото на Христа (смъртта, погребението и възкресението от мъртвите за нашето спасение)
- силата и авторитета на Христа (способността Му Той да ни спасява чрез Себе си)

Библейските причини за кръщение в името на Исуса са следните:

1. Апостолската църква се придържаше стриктно към тази формула. Библията е записала пет исторически момента на кръщение в Ново-Заветната църква, които описват или името или формулата на кръщение. При всеки един случай там името е Исус (Деяния 2:38; 8:16; 10:48; 19:5; 22:16) Посланията също така споменават за формулата кръщение в името на Исуса (Римляни 6:3-4; 1 Коринтяни 1:13; 6:11; Галатяни 3:27; Колосяни 2:12). Дори Матей 28:19 се отнася до тази формула защото описва името в единствено число, което представлява всичката изкупителна изява на Божеството и това име е Името Исус (Захария 14:9; Матей 1:21; Йоана 5:43; 14:26; Откровение 22:3-4). Нещо повече, Исус е името, което се описва в другите пасажии, които ни дават Великата Повеля (Марка 16:17; Лука 24:47)

2. Кръщението представлява погребение с Исуса Христа и никого друг (Римляни 6:4)

3. Кръщението е лично идентифициране с Исуса Христа и Неговото име ни определя като Негова собственост. (Римляни 6:3; Деяния 15:14-17)

4. Кръщението е за прощение на греховете и Исус е единственото име, което е асоциирано с прощение на греховете (Деяния :38; 10:43)

5. Името на Исус представлява всичката сила и авторитет на Бога (Матей 28:18; Йоана 14:14; Деяния 4:7,10). Когато ние призовем Неговото име чрез вяра, Неговата сила и авторитет стават налични за нас (Деяния 3:6,16)

6. Всичко, което ние вършим в думи или чрез дела, трябва да бъде извършено в името на Исуса (Колосяни 3:17), а кръщението представлява както думи, така и дело.

7. Името на Господа Исуса Христа е най-висшето и свършено име, което човечеството познава и всеки един ще се преклони пред това име (Филипийни 2:9-11)

8. Кръщението е част от нашето спасение и Исус е единственото спасително име (Деяния 2:21; 4:12; 1 Петрово 3:21)

9. Кръщението е публична изповед на вяра в Исуса, обозначавайки, че човек Го приема като Спасител (Деяния 8:12; 8:37; 19:5) и Исус е нашият единствен Спасител и единствения ни достъп до Бога (Йоана 14:6-11)

10. Кръщението в Исусовото име отразява вяра, че пълнотата на Божестото обитава в Исуса (Колосяни 2:9)

11. Кръщението в Името на Исуса демонстрира почит, преклонение и покорство спрямо Божието Слово, което е над всякаква човешка традиция.

12. Модерната догма на триединството не се намира в Словото Божие и Словото Божие не я учи, следователно няма никакво теологично оправдание за употреба на триединната формула на кръщение.

Накратко казано формулата на водно кръщение в името на Господа Исуса Христа е напълно подкрепена от Словото, систематичната теология и както ще видим по-късно от църковната история.

Когато човек приеме Святия Дух преди водното кръщение, той има нов духовен живот, въпреки това той трябва да изпълни заповедта и да се кръсти във вода в името на Господа Исуса Христа (Деяния 10:8). Ние винаги трябва да се покоряваме на Божиите заповеди, за да можем да останем в правилни взаимоотношения с Него.

КРЪЩЕНИЕТО СЪС СВЯТИЯ ДУХ

Кръщението със, във или чрез Святия Дух е част от Новозаветното спасение и не е нещо, което човек може да избере дали да получи или не. То е следствие на опитността на новороденото (Йоана 3:5; Римляни 8:1-16; Ефесяни 1:13-14; Тит 3:5). "Защото чрез един Дух се кръстихте да участвате в едно тяло" (1 Коринтяни 12:13). "Ако някой няма Духа

на Христа, той не е негов" (Римляни 8:9) Този стих описва как вярващия бива потопен и изпълнен с Божия Дух. В Книгата Деяния на апостолите изразите като "кръстен, изпълнен, получи, падна на, изля се, дойде върху", всичките тези изрази описват тази опитност (Деяния 1:4-5; 2:4; 10:44-47; 11:15-17). Тази опитност е обещана на всички, които повярват в Исуса и се покорят на Неговото Слово (Йоана 7:38-39; Деяния 5:32; 11:15-17; 19:2; Галатяни 3:14; Ефесяни 1:13)

Библията е записала пет исторически момента за получаване на Святия Дух в Ново-заветната църква: Юдеите, Самаряните, Езичниците и апостол Павел, както и Йоановите ученици в Ефес.. Тези сведения потвърждават истината, че кръщението със Святия Дух, наистина е за всеки един (Лука 11:13; Деяния 2:39) и че това кръщение е придружено с говорене на чужди езици (Марка 16:17). Говоренето на езици означава говорене по свръхестествен начин, така както Духът дава способност да се говори на език, който говорителя никога в живота си не е учил (Деяния 2:1-11)

Три от гореспоменатите случаи конкретно описват говоренето на езици като първоначалния белег за получаване на Святия Дух. В Деня на Петдесетница се чу шум като от фученето на вятър, който придружаваше идването на Духа и езици като огнени върху главите на присъстващите сигнализираха, че Духът се бе излял върху всичките присъстващи, но говоренето на езици "така както Духът им даваше способност да говорят", беше външният белег за изпълнението на всеки един присъстващ със Святия Дух (Деяния 2:1-4). Именно говоренето на езици беше фактът, който убеди скептичините, учудени Юдеи за това, че и Езичниците бяха приели Святия Дух; единствено езиците бяха достатъчно доказателство, за да могат да потвърдят пред Юдеите, че и Езичниците бяха получили петдесетната опитност. (Деяния 10:44-47; 11:15-17) Те разбраха, че и езичниците бяха приели "дара на Святия Дух. Защото ги чува да говорят на други езици" (Деяния 10:45-46). Учениците в Ефес също така говореха на езици като първоначален белег за това, че бяха получили Святия Дух (Деяния 19:6)

За говоренето на езици се споменава и в два други случая. Един неназован, чуден белег определи точния момент, в който Самаряните получиха Духа; неговата предишна липса показва, че те още не бяха получили Духа макар, че имаха радост, вяра и кръщение. Този белег беше така необикновен, щото Симон Магьосника пожела силата и той да го притежава (Деяния 8:8;12-18). Деяния 9:17 споменава за Павловата опитност без да я описва, но 1 Коринтяни 14:18 казва, че той е говорил на езици доста често.

Кръщението със Святия Дух е нормалната, основна Новозаветна опитност с Бога – раждането от Духа. Духът представлява нашата почивка, водител във всичката истина, осиноvitел, посредник, ходатай, осветител, печат и същността на нашето наследство (Исая 28:11-12; Иоана 16:13; Римляни 8:15, 26; Ефесяни 1:13-14; 1 Петрово 1:2). Човек може да получи Святия Дух като се покае, повярва в Бога и поиска от Бога, Той да му даде този дар. Ние винаги трябва да очакваме говорене на езици когато някой получи Святия Дух. Езиците не спасяват човека, но кръщението със Святия Дух произвежда говоренето на езици като външен белег. След като веднъж човек е приел Духа, той получава сила да преодолява греха и да живее свят живот (Деяния 1:8; Римляни 8:4, 13). Ако ние оставим Духа Той постоянно да ни изпълва (контролира и ръководи), то тогава ние ще започнем да принасяме плода на Духа и да ставаме все повече и повече Христоводобни (Галатяни 5:22-23)

Какъв е статусът на човек, който се е покаял и е кръстен във вода, с което е получил прощение на греховете, но все още не е получил Святия Дух? Той не може да бъде осъден за греховете, които вече са простени, той обаче не може да влезе в царството на Бога без да бъде роден от Духа и святостта, която Святия Дух му придава. Някои предполагат, че тези хора ще наследят новата земя, но това са просто спекулации. Исус е дал заповед да бъдем кръстени със Духа и за да може Исус да бъде съвършения Господ на живота ни, ние трябва да се покорим (Лука 24:49; Иоана 20:22; Деяния 1:4-5)

ИЗСЛЕДВАНЕ НА БИБЛЕЙСКИ

СЛУЧАИ

Някои хора твърдят, че Новозаветното обръщение или новорождението е завършено в момента когато човек получи умствена вяра, устна изповед или само покаяние, без кръщение във вода и с Духа. Нека накратко да анализираме някои от случаите на новорождение или обръщение в Новозаветната църква в светлината на Библията и да видим дали тази теория е вярна.

На първо място трябва да признаем, че онези, които бяха спасени в Евангелията бяха спасени под Стария завет, в очакване на Новия. Новият Завет не беше влязъл в сила до момента на Христовата смърт, погребение и възкресение. (Лука 7:28; 24:47-49; Деяния 1:4-8; Иоана 7:39; 16:7; Евреи 9:15-16) По времето на Христа Юдеите вече се намираха в заветни отношения с Бога. Прощение идваше когато те се покаеха и изповядаха греховете си пред Христа, както това

се отнася, за онези, които се намират в Ново-заветни отношения днес чрез новородението (1 Йоана 1:9) По време на своето служение на земята, Исус прощаваше греховете на покаяните се Юдаи, наставяйки ги те да продължат да живеят под Стария Завет докато Новият щеше да влезе в сила (Матей 8:4; 19:16-19; 23:1-3,23; Лука 10:25-28; 17:14; Йоана 8:11) Исус беше както първосвещеник така и жертва за разбойника на кръста.

Денят на Петдесетница след Христовото възнесение отбелязва въвеждането на Новия Завет, началото на Новозаветната църква (Матей 16:18; Лука 24:47-49; Деяния 1:4-8) От този момент нататък влизането в Новозаветната църква става чрез покорство на Деяния 2:38.

Според Деяния 8:5-17, когато Филип проповядваше на Самаряните, те повярваха на неговото послание и видяха вършенето на големи чудеса, включително божествено целение и изгонването на демони. Те имаха и субективни емоционални опитности на голяма радост. Филип ги кръсти в името на Господа Исуса, което показва, че те се бяха покаяли за греховете си, защото кръщението се извършваше само с покаяните се вярващи. Все пак, някак си, тяхната вяра не беше пълна, защото те не бяха получили Духа, а без Святия Дух човек не е Християнин (Римляни 8:9; 1 Коринтяни 12:13). Библейското повествование не ни казва, че те вече бяха приели Святия Дух за спасение и че просто чакаха втора петдесетна опитност. Словото просто ни казва, че те още не бяха приели Духа и за човек не е възможно да притежава Духа или да бъде изпълнен с Духа ако той никога не е получил Духа. Обръщението или новородението на Самаряните не беше пълно докато те не приеха Святия Дух.

Когато Савел (Павел) беше поразен на земята от силна светлина идваща от Бога и призна Исус като Господ, призова Го и изяви желание да Му се покори, той запита: "Господи, какво искаш да сторя?" (Деяния 9:6). Очевидно, той се покая в този момент. Въпреки това, той не беше получил Святия Дух докато Ананий не дойде и се помоли за него (Деяния 9:17-18). Нещо повече, след като Анания се помоли за него, той каза на Павел: "Стани и се кръсти, измий греховете си и призови името на Господа" (Деяния 22:16). Преди да се беше кръстил Павел вече беше изповядал и нарекъл Исуса Господ, беше се покаял за греховете си и вероятно бе получил Святия Дух. Въпреки всичко това, той трябваше да се очисти от греховете си, т.е. греховете му да бъдат омити във водното кръщение в името на Исуса.

Корнилий беше предан човек, който се боеше от Бога и даваше много милостиня, той се молеше постоянно (Деяния 10:1-2). Очевидно, той живееше покаян живот. Той дори получи видение от Бога с ангелско посещение. Въпреки това обаче, той не беше спасен, защото ангелът го насатави да отиде и да потърси Симон Петър, "който ще ти каже думи, чрез които ти и дома ти ще се спасят" (Деяния 11:14). Когато Петър проповядваше за Исуса Христа, Корнилий веднага получи Святия Дух, не като някаква след-обръщенска опитност, но като първоначалния му ответ спрямо посланието на благовестието.. След това Петър му заповяда да се кръсти в Исусовото име (Деяния 10:43-48). В последствие църквата призна, че Корнилий бе получил кръщението със Святия Дух и следователно "покаяние, което води към живот" (Деяния 11:15-18)

Аполос беше проповедник, който беше "много красноречив и мощен в писаният....наставян в пътя на Господа...пламенен в духа" (Деяния 18:24-25). Той притежаваше много възхитителни духовни качества, въпреки това обаче, той не беше част от Новозаветната църква, защото познаваше единствено кръщението на Йоан Кръстителя. Очевидно, както Йоановите ученици в Ефес, той не беше чул за Исуса Христа като изпълнение на Йоановото пророчество за изливането на Святия Дух (Деяния 19:1-6). Този човек се беше покаял, защото Йоан кръщаваше само онези, които се покаяваха и изповядваха греховете си. Павел призна, че учениците в Ефес бяха повярвали до известна степен, но те още не бяха Християни, защото те не познаваха Христа, нито пък бяха получили Неговия Дух. (Ако Аполос или учениците в Ефес знаеха за Исуса, то сигурно те биха се намерили под осъждение, за това, че следваха Христовите ученици и че не се покоряваха на Неговите заповеди.) Какво бе необходимо, за да могат Йоановите ученици да станат част от Новозаветната църква? Те трябваше да се кръстят в името на Исуса и да получат кръщението със Святия Дух. Същото важи и днес за всички, които вярват по някакъв друг начин!

ЕДИН ЕДИНСТВЕН ПЛАН НА СПАСЕНИЕ

Виждаме, че през различните исторически периоди Бог винаги е промислил как да достави спасение за човека, чрез благодат и вяра, която се основава в Христовата изкупителна смърт. През всички векове, Бог по различен начин е работил с хората, но всичките Негови деяния се основават и почиват върху този план. Нашият век е векът на пълнотата на благодат или както го наричаме - благодатната диспенсация (Йоана 1:17); спасението обаче

винаги е въз основа на Божията благодат, а не според делата, които човек върши.

Принципът на вяра също така е станал така ясен, щото ние можем да го наречем век на вяра (Галатяни 3:23-25), Бог винаги е изисквал вяра. Авраам (преди закона) и Давид (под закона) бяха оправдани чрез вяра (Римляни 4:1-9). Макар, че някои Юдеи смятаха, че тяхното спасение почива върху дела, които закона изискваше, спазването на закона нямаше никаква стойност, ако нямаше вяра (Римляни 2:29; 4:11-16; 9:30-32). Разбира се, спасителната вяра винаги включва покорство, защото вярата е искрена и истинска само тогава когато бъде съпроводена с действие, или се действа съобразно вярата.

Спасението във всеки един век почива върху изкупителната смърт на Христа. Той беше единствената жертва, която можеше да изкупи и заплати за греха (Евреи 9:22; 10:1-18) Христовата смърт заплати цената за греховете на всички времена (Римляни 3:25). Старозаветните светии бяха спасени чрез вяра в Божия бъдещ план на изкупление, и тази вяра те изразяваха (без обаче да я разбират напълно) като се покоряваха на жертвоприносителната система, която Бог им беше заповядал (Евреи 11:28-29). Новозаветните светии бяха спасени чрез вяра в Божия минал план на изкупление, която те изразяваха като се покоряваха на благовестието Исус Христово. Старозаветните изисквания на покорство като образване и кръвни жертви, съответствуваха на оправдание то чрез вяра, така също и Новозаветните изисквания на покорство са покаянието и водното кръщение.

НОВОРОЖДЕНИЕТО КАТО ЕДНО ЦЯЛО

Новорождението представлява едно единно, неразделно цяло. Макар, че Исус определи, че то се състои от два компонента - вода и Дух - въпреки това, Той говореше за новорождението като едно цяло (Йоана 3:3-5) Духът, водата и кръвта са едно (1 Йоана 5:8). Има само едно кръщение - (Ефесяни 4:5), състоящо се от вода и дух, и това едно кръщение ни приобщава и прави членове на Христовото тяло (Римляни 6:3-4; Галатяни 3:27; 1 Коринтяни 12:13). Това което покаянието, водното кръщение и кръщението със Святия Дух извършват поотделно, цялостното дело на обръщение или новорождение съставлява обединение и изпълнение на трите. Никога не трябва да придаваме повече значение на един от елементите, а да смятаме другите за по-незначителни, но трябва да разглеждаме и трите елемента като едно цяло, като съставна част на опитността на новорождението. Библейският модел е трите съставни елемента на

новорождението да станат едновременно или в бърза последователност (Деяния 2:38; 8:15-17; 9:17-18 с 22:16; 10:44-48; 19:1-6)

Тъй като новорождението представлява едно неразделно цяло, очевидно е, че Христовата кръв бива прилагана през целия този процес. Кръвта на Исуса се отнася до Христовата изкупителна смърт, която задоволява Божията справедливост и прави Божията благодат достъпна и налична за нас. Без Христовото изкупление ние не можем да търсим Бога, не можем да се покаяме ефективно, да получим прощение на греховете при водното кръщение, нито пък да получим Святия Дух. Тази заместителна смърт на Исуса прави покаянieto, водното кръщение и кръщението със Святия Дух както налични, така и ефективни за нас.

Кръвта се прилага когато за първи път чуем благовестието, за да ни даде способност да потърсим Бога; при покаянieto тя ни дава способността да се отвърнем от греха, при водното кръщение тя омива и прощава греховете, а при кръщението със Святия Дух тя ни дава способност да приемем Божия Дух. След новорождението ние продължаваме да живеем като победители, можем да живеем свят живот посредством силата на кръвта. Кръвта се прилага през целия процес на спасение от първоначалното чуване на благовестието до момента на Христовото завръщане на земята и грабването на Неговата Църква.

ЧЕТИРИТЕ АСПЕКТА НА СПАСЕНИЕ

Библията описва духовното дело свързано с обръщението или новорождението по няколко начина - обновление, оправдание, осиновление и осветение. Обръщението е следствие на обновлението или новорождението (Йоана 3:3; Тит 3:5) Това означава повече от преобразяване на старото естество, защото обновеният човек получава ново, свято естество наред със сила да владее над греховното, старо естество. Новорождението включва два елемента: (1) унищожаване силата на старото естество (2 Коринтяни 5:17) и (2) придаване на ново естество - което всъщност представлява естеството на Бога (Ефесяни 4:24; Колосяни 3:10; 2 Петрово 1:4)

Новото естество носи със себе си промяна на желанията и отношенията (Ефесяни 4:23-32), както и сила да се живее нов живот (Деяния 1:8; Римляни 8:4) Новорождението не елиминира греховното естество. Християнинът носи в себе си две естества - плътта (греховното, плътско естество) и Духа (Галатяни 5:16-18). Ако той следва плътта, той не може да живее победоносен, свят живот и да бъде

угоден на Бога (Римляни 7:21-25; 8:12-13; Галатяни 5:19-21) Ако той следва Духа, той ще може да се наслаждава на един победоносен живот над греха (Римляни 8:1-4; Галатяни 5:22-23; 1 Йоана 3:9)

Оправданието е акт, посредством който Бог обявява грешника за праведен. Грешникът не става праведен сам по себе си в този момент, но Бог му вменява или го счита за праведен без оглед на миналите му грехове. Оправданието е законния термин, който определя промяната, която е настъпила в очите на Бога. Оправданието се състои от два елемента: (1) Бог прощава на грешника като отмахва от него вината и наказанието свързано с неговите грехове (Римляни 4:6-8; 8:1) (2) Бог му вменява (прехвърля) Христовата правда върху грешника, за да може той да получи всичко онова, което безгрешния Христос притежава поради Неговата правда (Римляни 3:22; 4:3-5; 2 Коринтяни 5:20-21)

Осиновлението е избирането и поставянето на дадено дете в определено семейство. Обновлението означава, че ние сме деца на Бога по причина на новото, духовно рождение; осиновлението означава, че ние ставаме Божии деца въз основа на Неговия съзнателен избор. Ние ставаме негови наследници. Следователно, осиновлението се отнася до нашата позиция като чада на Бога с всичките права свързани с този статус (Римляни 8:14-17; Галатяни 4:1-7)

Освещението буквално означава "отделяне". В нашия контекст, в основата си то е еквивалентно със святостта, която означава отделяне от греха и посвещаване на Бога. Освещението е процесът на ставане действително святи - всъщност ставането Христоподобни. При новорождението Бог ни отделя от греха, но това е само началото на процеса (1 Коринтяни 1:2). Божият Дух прогресивно започва да ни преобразява, да ни усъвършенствува и да ни прави святи (2 Коринтяни 3:18; 2 Солунци 2:13; 1 Петрово 1:3). Ако ние се покорим на този процес на освещение, в крайна сметка ние ще получим абсолютно, безгрешно съвършенство при Христовото идване (1 Солунци 3:13; 5:23; 1 Йоана 3:2)

Всичкото това дело на спасение произтича от Божията благодат (Римляни 3:24; Ефесяни 1:4-6; Тит 3:5) и е изкупено с Христовата кръв (Римляни 3:25; Евреи 10:10) и идва до нас чрез вяра в Христа (Йоана 1:12-13; Римляни 3:28; Галатяни 3:26). Освен това, тези четири елемента настъпват когато ние се покаяме, кръстим се във вода в името на Исуса и бъдем изпълнени или кръстени със Святия Дух. "но вие измихте себе си от такива неща, но се осветихте, но се оправдахте в името на Господа Исуса Христа и Духа на нашия Бог" (1 Коринтяни 6:11)

При покаянието и водното кръщение старият човек бива убит и погребан, което означава, че старият начин на живот и господството на греха бива унищожено (Римляни 6:1-7) Кръщението със Святия Дух придава ново естество с постоянна сила да се държи стария човек в мъртво състояние (Римляни 8:8-9,13). Следователно опитността, дадена в Деяния 2:38 завършва двата елемента на обновлението. При покаянието и водното кръщение Бог прощава греховете (Деяния 2:38; 22:16) Святия Дух придава на човека Христовата правда, защото Духът е Христос в нас и Той ни класифицира ние да станем съ-наследници с Христа (Римляни 8:4, 9-11,15-17; Галатяни 3:14). Опитността Деяния 2:38 също така ни придава два елемента на оправданието. Нещо повече, Словото ни показва, че осиновлението става чрез водното и духовно кръщение; защото те са, които ни поставят и правят членове в семейството на Бога (Римляни 3:26-27; Галатяни 2:26-27; 1 Коринтяни 12:13)

Първоначалното осветение идва чрез опитността на Деяния 2:38 (1 Коринтяни 6:11). Продължаващото осветение идва чрез обитаващия Свети Дух (2 Солунци 2:13; 1 Петрово 1:2).

Накратко, обновлението, оправданието и осиновлението както и първоначалното осветение, всички те започват при покаянието и биват завършени при водното кръщение и кръщението със Святия Дух. Колко чудно е да видим как Бог е промислил за различните аспекти на спасение те да бъдат изпълнени тогава когато ние повярваме и се покорим на простото послание на благовестието.

ИСТОРИЧЕСКИ ПЕРСПЕКТИВИ

Как може това обяснение на обръщението или новорождението да бъде сравнено с различните възгледи в църковната история? Ние можем да различим три основни становища относно спасението в Християнството.

1. КАТОЛИЧЕСКО/ОРТОДОКСАЛНО СТАНОВИЩЕ:

Спасението идва чрез администрация на църковните сакраменти. По-специално, обновлението идва чрез церемонията на водното кръщение, дори тогава когато няма съзнателно покаяние или вяра. Ето защо деца и малки бебета биват рутинно кръщавани. Въз основа на това становище няма спасение извън църковната организация, йерархията и свещеничеството.

2. РЕФОРМАТОРСКОТО СТАНОВИЩЕ.

Спасението е обективен акт, което се приема с умствена вяра.

Спасението става извън човека; то не включва субективна трансформация вътре в човека. Това становище е тясно свързано с доктрината за предопределението, което Лутер, Калвин и Цвингли изповядват. Бог избира когото поиска, за да бъде спасен и съответно дава на този човек, вярата, която е необходима. Избраните умствено изповядват и признават, че Христовото изкупление ги спасява и след това започват да живеят като оправдани грешници, които никога няма да загубят своето спасение.

3. АНАБАПТИСКО/ПИЕСТИЧНО/УЕСЛИ СТАНОВИЩЕ

Това становище учи оправданието чрез вяра, но като общо отхвърля предопределението като подчретава, че спасението включва субективна опитност, която променя и трансформира живота на човека и тази опитност произвежда святост. Петдесетниците спадат под тази категория с известна модификация.

Всички клонове на Християнството признават необходимостта от покаяние, поне на теория. Ранната след-апостолска църква наблягаше много силно на покаянието като същевременно изискваше свидетелство за покаянието преди водното кръщение. Наблягаше се толкова много на пълна и цялостна промяна на живота, че някои дори учеха, че след кръщението няма прощение за големите грехове извършени след кръщението. Постепенното преминаване към кръщение на децата води до обезличаване на истинското покаяние докато в крайна сметка Римо-Католическата църква го преобразява в изповядване и спасение чрез дела. Реформаторите отхвърлиха едно такова изопъчаване на истината, но тъй като те продължаваха да наблягат на умствената вяра и на предопределението, те все още не бяха в състояние да възстановят истинската библийска доктрина за покаяние. Те поддържаха становището, че покаянието предшества момента на вярата или пък е еквивалентно с момента на вярата. Повечето Евангелски кръгове днес също подчертават моменталното умствено решение за следване на Христа, което типично се състои от простия жест на повторена молитва или на тиха мисъл (мислено предаване на Христа). За нещастие, често пъти това не е съпроводено с божествена тъга за греха, нито пък решение да се изостави греха, а да не говорим за коренна промяна в живота на човека.

В първите пет века водното кръщение беше всеобщо прието като основен елемент за спасението, макар, че често пъти на него се гледаше като на магическа церемония, а не като на акт на вярата. Католическите, Ортодоксалните, Лутерански и много Протестантски учители, както и Църквата на Христа учи, че то е част от спасението.

Лукер в Аугсбургската изповед (Ранното Лутеранско верую), както и Лутеранския Катехизъм, всички те заявяваха, че кръщението е необходимо за спасението и става ефективно чрез вяра. Повечето от Протестантите днес гледат на кръщението като на символ и нищо повече.

Голяма част от Християнските кръгове използва триединната кръщелна формула с изключение на Обединената Петдесятна църква и някои каризматични течения. Изучаването на църковната история ще ни покаже, че оригиналната кръщелна формула беше в Името на Исуса и ранната след-апостолска църква употребяваше и прилагаше тази формула при кръщението. Това заключение можем да видим в ЕНЦИКЛОПЕДИЯ НА РЕЛИГИОЗНАТА ЕТИКА или в ОБЯСНИТЕЛЕН РЕЧНИК НА БИБЛИЯТА, а също така от църковните историци Ото Хейк, Уилстон Уокър, Жан Даниелу, Вилхем Бусет и много други.. Тази формула на кръщение бе употребявана от Хермас, вероятно от Иранеус, това четем в книгата ДЕЯНИЯ НА ПАВЕЛ И ТЕКЛА; ТРАКТАТ ВЪРХУ ПОКРЪСТВАНЕТО от неизвестен автор, някои хора по времето на Лутер, много ана-баптисти и анти-троични течения, някои от църквите и учителите на 17-ия век в Англия, презвитерианите на 19-ия век - Джон Милър и много ранни водачи на Петдесятната църква. За този вид кръщение се споменава благосклонно в ДИДАКТА на Папа Стефан, Амброз, Биди, Съвета на Фрижу (792); папа Николай I и често пъти за това кръщение се споменава като КОНСТИТУЦИЯ НА СВЕТИТЕ АПОСТОЛИ. За този вид кръщение се споменава на събора в Константинопол в 381 и 553 г., Мартин Дамиун, Петър Ломбард, Виктор Юго и Томас Акуинас. Изследването на оригиналните документи, без съмнение, ще открие много други примери, за които тук не се споменава. Така например ранните Английски Баптистки документи от 1660 г. съдържат формулата "в името на Господа Исуса Христа", цитирайки Деяния 2:38.

Теоретически, всички главни клонове на Християнството учат, че кръщението със Святия Дух е необходимо за спасението. Католици, Ортодоксални вярващи и Протестанти, всички те учат за приемане на Святия Дух. Някои от Петдесятните Троични църкви и Каризматици учат, че кръщението със Святия Дух не е задължително, а е само едно допълнително благословение.

Повечето от Християнските учители не признават говоренето на езици като първоначалния външен белег за получаване на Святия Дух. В ранната църковна история Иранеус, Тертулян и Целсус (записан като Ориген) докладват за говорене на езици, а също така Новатиан, Хилари и Амброзе споменават за говорене на езици. Някои средновековни групи докладват за говорене на езици, ка-

Францисканите, Анабаптистите и пророческото движение в Англия през 16-ия век, Камисардите във Франция; последователите на Камисардите в Англия, Квакерите, Янсенистите, Пиетистите (включително и Моравците), Методистите на съживлението през 19-ия век в Америка, Лутеранските последователи на Гюстав фон Белов. Ъргвинистите, съживленията в Ирландия, Хора на Святостта, Петдесатниците и модерните Каризматици на всяка една деноминация.

Въпросът дали говоренето на езици е външния белег на кръщение със Святия Дух се задава и повтаря през всички векове на църковната история. През втория век Ираниус отбелязва, че говоренето на езици е белег на изпълнения със Святия Дух човек:

Апостолите....термин за онези личности "съвършените", които са приели Духа на Бога и които чрез Духа на Бога говорят на всички езици...По същия начин, ние чуваме много братя в църквата да говорят на езици...които чрез Духа говорят разни езици....така както и апостолите, които се наричат "духовни", в смисъл, че са станали съпричастници в Духа на Бога.

През късния четвърти век тълкуването на 1 Коринтяни 12 глава наречено ХРИСОСТУМ ХОМИЛИ, признава, че макар говоренето на езици да е намаляло значително в църквата, в ранните времена хората са очаквали говоренето на езици като белег на Духа. Това тълкуване е извънбиблейско и очевидно датира и съдържа данни от след-апостолската ера.

Целият този пасаж е доста мъглив и труден, но трудността вероятно се дължи на нашето невежество и незнание относно фактите, до които то се отнася (става въпрос за 1 Кор.12) Говоренето на езици е съществувало, но днес то е престанало като такова... Добре: Какво е ставало тогава? Онези, които са се кръщавали веднага са проговаряли на езици... След тяхното кръщение, тези хора веднага са получавали Духа...Те са започвали да говорят на други езици, езици на Персийците, едни от тях, други на езици на Римляните, други на индианците и много други езици. Това е било свидетелство за наблюдателите, че именно Духът е бил говорителят.

През петият век Августин е оспорвал говоренето на езици по негово време, но е признавал факта, че говоренето на езици е било белег и свидетелство за кръщение със Святия Дух:

Защото Святия Дух не се дава само чрез полагането на ръце придружено с явлението на видими чудеса, така както в предишни времена....Защото кой очаква в днешно време

онези, върху които бъдат положени ръце да получат
Духа и да започнат да говорят на езици?

Водачът на святостта Р.А.Тори отбелязва библейски примери за говоренето на езици като белег на кръщение със Святия Дух. "Ако човек бъде кръстен със Святия Дух, нима той няма да проговори на езици? Но аз не видях такъв човек да говори на езици и често съм се питал дали някой изобщо е кръстен със Святия Дух". Най-сетне Тори, размишлявайки върху 1 Коринтяни 12 глава достига до заключението, че говоренето на езици не винаги е съпровождащ белег на кръщението със Святия Дух.

Дори и днес много хора, които не са Петдесетници оспорват говоренето на езици предлагайки много слаби аргументи за това. Относно Корнилий "НОВОЗАВЕТНИ КОМЕНТАРИ НА ТИНДЕЙЛ", този автор заявява "Ние не можем да твърдим със сигурност, че дарът на езици е неизбежният белег, който придружава идването на Духа." Подобно и Вили Грахам пише следното:

Всърд многото църкви, които считат себе си за каризматични, говоренето на езици не се счита като основния и главен белег за това, че са новородени....Не мога да видя солидно Библейско доказателство, че говоренето на езици се дава на всички, които бъдат кръстени със Святия Дух.

...Дарът говорене на езици не е необходим белег за кръщението на вярващия със Святия Дух и за неговото приобщаване към семейството на Христа.

Джон Уимбер, професор в Теологичната Семинария във Фулер, който е говорил на езици, признава че кръщението със Святия Дух е част от спасението и че говоренето на езици е външния белег и свидетелство за това. Той се опитва да помири това свое становище с факта, че много евангелски течения и вярващи не говорят на езици:

Евангеликалите....знаят, че са приели Святия Дух, тогава когато бъдат новородени...Какво означава да се новороди човек в Новия Завет? Ако, както много евангеликалци вярват, че това е опитността на Деяния 2 глава, раждането на църквата, тази опитност също така е свързана с идването на Духа и на духовните дарби. Моят въпрос към всеки един евангеликалец е: Ако това е вярно, защо тогава днес в църквата няма дарбите на Духа?....Всичко, което се изисква от тях е те да пуснат дарбите на Духа в действие...Говорете на езици или пророкувайте.... Аз винаги употребявам и споменавам за тези две дарби като първоначално, защото това е моделът описан в Новия Завет.

Чарлз Прахам, основателят на Петдесетното движение на двадесетия век, учи че човек трябва да бъде кръстен със Святия Дух с придружаващия го белег говорене на езици, за да може да бъде приобщен и стане участник в Невястата, Тялото на Христа и да участва в Грабването на Църквата. (Очевидно той вярва, че съществува и по-нисша степен на спасение без кръщение със Святия Дух)

КРАИНОСТИ

Някои хора се противопоставят на посланието (доктрината) за новородението като я смятат за прекалено крайна. Историческото Християнство винаги е било крайно; въпросът е не дали, но къде да теглим чертата. Консервативните църкви днес изключват голяма част от човечеството от спасението, това включва високо-моралните езичници; Юдеите, които демонстрират голяма виделина върху Стария Завет, култистите-които изповядват Христа; мъчениците на други религии и хуманистите, които проявяват голяма любов и вършат много добри дела, но не изповядват Христа.

Римо-католическата църква през времето на цялото си историческо развитие твърди, че само онези, които се покорят на йерархията на Църквата, само те ще бъдат спасени. Това твърди Киприян в третия век и Августин в петия век. Когато Римо-католическата и Източно-ортодоксалната църква се разделят в 1054, всяка една от тях започва да твърди, че тя е единствената вярна и съответно произнася анатема над другата. В 1302 г. папа Бонифаций VIII заявява, че за спасението е абсолютно необходимо всеки един да се покори на Римското свещенство. По време на борбите за папа (1378-1415) се образуват две съпернически течения, където всеки един папа екскомуницира привържениците на неговия противник - другия папа. След Реформацията Римо-католическата църква осъжда и анатемосва за вечна погибел всички протестанти и до ден днешен официално тя не е отстъпила от тази своя позиция.

Протестантите-Реформатори изявяват подобно становище и възгледи. Мартин Лутер твърди, че Римо-католическата Църква е блудницата описана в Книгата Откровение и че папата е Антихрист. Той отказва да се обедини със своя съдружник-реформатор Улрих Цвингли, защото Цвингли вярвал, че ойкрестията (причастието) не съдържа буквално физическата кръв и тяло на Христа (превърнати по магичен начин във вода и хляб). Лутер нарича Цвингли "глупав езичник" и "мъченик на Сатана", а също така му заявява: "Ти имаш различен дух от нашия!" Лутер също така отхвърля Анабаптистите като еретици, като дори насърчава за тяхното гонение.

Цвингли позволява на своите последователи да преследват Анабаптистите; те ги удавят във водите на река като подходящо наказание за това, че те настояват кръщението да се извършва чрез пълно потапяне. Протестантите обикновено екзекутират Анабаптистите често или чрез удавяне или чрез меч, докато Католиците употребяват кладите (огъня), за да не "проливат кръв".

Михаил Серветус бива изгорен на кладата от Калвинистите, защото настоява на повторно кръщение в името на Исуса и защото отрича Триединството (потвърждава пълната божественост на Исуса Христа). Джон Калвин повежда съдебно дело против него, което в крайна сметка води до екзекутирането му, макар че Калвин предпочитал Серветус да бъде обезглавен, а не изгорен на кладата.

Църквата в Англия преследва Пуританите и другите Сепаратисти. Пуританите от своя страна преследват Баптистите и Квакерите в колониална Америка.

Фундаменталистите наричат Римо-католическата църква култ, отхвърлят факта че либералните протестанти са спасени и класифицират петдесетниците като обладани от демони. Някои евангелски църкви, включително и някои петдесетни (троични) църкви заклеимяват онези, които вярват в Единството на Бога като еретици или култисти. От друга страна пък Църквата на Христа вярва, че единствено само те са спасените.

Какъв трябва да бъде подходящият ответ на един подобен вид крайности? Най-напред, ние трябва да признаем, че сам Исус Христос заяви и установи, че без новорождение човек не може да влезе в Царството на Бога, а също така Той каза, че никой няма да бъде спасен освен чрез Него - (Йоана 3:3-5; 8:24; 14:6). Той също така посочи, че само малцинство ще бъдат спасени (Матей 7:14; Лука 13:23-24) Въпреки това Той предлага спасение "на всеки един, който пожелае." Спасението не се определя и не зависи от принадлежността към църква или деноминация. Всеки един, независимо към коя деноминация принадлежи, ако повярва и се покори на благовестието Исус Христово, ще бъде спасен.

Ние не отхвърляме онези, които не са получили Новозаветната опитност, но ние просто ги насърчаваме да приемат онова, което Бог е приготвил за тях. Има много искрени и дори покаяни хора, като например Аполос и Йоановите ученици в Ефес, които трябва да бъдат доведени до пълнотата на истината, така щото да могат да получат апостолското новорождение. Нашата опитност и доктрина трябва да бъдат напълно съобразени и да съвпадат с библейския, апостолски модел; онези, които търсят Бога, без да са изпълнили този модел ще дават ответ пред Бога.

Нашата отговорност е ясна: ние трябва да действваме въз основа на това, което знаем, че е истина.

Разглеждайки това, трябва да отбележим следните важни принципи:

1. БОГ Е СУВЕРЕН И ЕДИНСТВЕНО ТОИ Е СЪДИЯТА
(Римляни 2:16; 9:15; Евреи 12:23)

2. НИЕ НЕ ТРЯБВА ДА ОСЪЖДАМЕ НИТО ПЪК ДА АТАКУВАМЕ ДРУГИТЕ, но трябва да проповядваме благовестието и да предложим на всички спасението (Марка 9:39-40; Йоана 3:17; Филипяни 1:15-18)

3. БИБЛИЯТА Е ЕДИНСТВЕНИЯТ АВТОРИТЕТ ЗА ДОКТРИНАТА, НАСТАВЛЕНИЕТО И СПАСЕНИЕТО (Йоана 5:39-40; Галатяни 1:8-9; 2 Тимотей 3:15-17). Ние не трябва да налагаме небиблейски изисквания, нито пък да предлагаме небиблейски изключения. Ние не можем да уповаваме или висим на човешки извинения, размишления, умувания, хипотетични ситуации, голям брой на хората, исторически фигури в църковната история или набожни праотци.

4. БОГ ЩЕ ДОВЕДЕ ИСКРЕНИЯ И ПРИЛЕЖЕН ТЪРСАЧ И ЩЕ МУ ПОСОЧИ ПЪТЯ НА СПАСЕНИЕ (Еремия 29:13-14; Матей 7:7; Деяния 10:1-6; Евреи 11:6)

5. БОЖИЯТ СЪД ЩЕ ИМА ПРЕДВИД СВЕТЛИНАТА И ВИДЕЛИНАТА, КОЯТО ВСЕКИ ЕДИН ИНДИВИД Е ИМАЛ (Лука 12:42-48; Марка 12:38-40; Римляни 2:6, 11-16)

Някои вадят заключение, че Бог може и допуска необикновени или нередовни изпълнения на Неговия установен план. Така например, Той може да приеме истинското желание на човек да бъде кръстен, но този човек бива възпрепятствуван от смъртта. (Римо-католическата църква учи, че съществува "кръщение на желание" в подобен случай). Може ли Бог да приеме искрената вяра на човека в Христа като Бог и Спасител при кръщението, дори тогава когато този човек не знае или не разбира формулата в Исусовото име? Може ли Бог да даде Святия Дух на човек дори и без външния белег говорене на езици, защото такъв човек не разбира или не знае нищо за тези езици? Може ли Бог да спаси някои днес отвън и извън Ново-заветната църква, без да има изпълнение на Ново-заветната опитност, вероятно по модела в Стария завет? Възможни аналогии могат да бъдат Йетро, Валаам, Ниневия и празнуването на Езекия на Пасхата (2 Летописи 30). Съществува ли по-нисша степен на спасение или има ли човек друга възможност за спасение след смъртта?

Проблемът с всички тези теории е това, че те нямат ясна и конкретна библийска подкрепа, следователно ние нямаме авторитет и право да ги учим и разпространяваме.

Нещо повече, Словото като цяло, изключва всякаква идея за спасение извън църквата, две нива на спасение и втори шанс за спасение след смъртта. Ако Бог има планове извън тези, които ни е разкрил, или пък ако Той избере да приеме необикновено изпълнение на Своя план, то това е Негово право. Ние можем само да проповядваме и практикуваме онова, което Библията заявява. Вместо да се опитваме да оправдаваме небиблейски подходи, по-скоро ние трябва да издигнем и да се покорим на ясното учение на Писанията, ако искаме да се наслаждаваме на увереност и да имаме сигурност за спасението. Хипотетичните и необикновени случаи можем да оставим в Божиите ръце.

Един друг проблем с много предлагани изключения е този, че Библията, в своето ясно послание за спасение, винаги е била налична през цялата църковна история. Днес имаме много свидетелства и доказателства, че хората през различните векове са практикували кръщение в името на Исуса Христа и са получавали Святия Дух с белега говорене на езици. В повечето случаи хората са откривали тези истини сами. Дори в Библията, Корнилий едва ли бе чувал някой да говори на езици, или пък бе чувал за тази опитност, но той и домът му проговориха езици тогава когато получиха Святия Дух.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Представяйки посланието за благовестието, ние трябва винаги да подчертаваме, че спасението е чрез вяра, а не чрез дела. Трябва винаги да прокламираме послание на надежда, а не на осъждение. Не е необходимо да атакуваме или да се присмиваме на другите групи и отделни личности. Ние можем да признаем какво количество духовна опитност или какво ниво на истина са достигнали и въпреки това да им изявим "всичката Божия воля" (Деяния 20:27) Ние не можем да ставаме съдии на хората, но трябва да изявяваме Божието Слово и да свидетелствуваме за нашата лична опитност. Трябва да потвърдим необходимостта от постоянно покорство спрямо Божието Слово - необходимостта "да ходим в светлината, както Той е в светлината" и да "растем в благодатта и познанието на нашия Господ" (2 Петрово 3:18; 1 Йоана 1:7)

Какво е заключението за проповедниците? Първо, те ще получат онова, което проповядват. Само тогава когато те подчертават важността на опитността описана в Деяния 2:38, само тогава хората ще получават тази опитност. На второ място, ако те проповядват благовестието Христово наблюдайки на вярата, надеждата и любовта, тяхното служение ще има духовен успех. Ако те са коректни и дават правилно библейско обяснение, те ще могат да спасят мнозина.

Дори тогава когато те станат крайни в някои от доктриналните си обяснения, избягват обаче споровете, горчивината и фарисейството, те пак ще спасят мнозина и няма да спънат или унищожат никой. Най-сетне Деяния 2 :38 се намира в Библията. Единственото правилно нещо е да се проповядва това слово положително, но без компромис.

В заключение, потвърждаваме следните четири истини:

1. Библията представлява единствения авторитет за спасение.
2. Основата на спасение е Христовата смърт, погребение и възкресение.
3. Спасението идва по благодат чрез вяра в Исуса Христа.
4. Приложението на благодатта и изява на вярата идват тогава когато човек се покори на Деяния 2:38 и следователно получи новородението, за което се говори в Йоана 3:3-5.

